

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/23/2024
Identifikačné číslo spisu:	8322200734
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8322200734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Spoločenstvo vlastníkov bytov, Medzilaborce, Václavského XXX/XX., IČO: 37945882, zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Meždejom, Humenné, Štúrova 1336/30, proti žalovanému U., narodenému I., zastúpeného advokátkou JUDr. Dašou Onufrákovou, Medzilaborce, Laborecká 228, o zaplatenie 465 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21C/16/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. augusta 2023 sp. zn. 22Co/40/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 03. júna 2022 č. k. 21C/16/2022-41 vo výroku I. „uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 465 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15 eur od 21. 08. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 09. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 10. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 11. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 12. 2019 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 01. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 02. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 03. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21.04.2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 05. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 06. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 07. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 08. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 09. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 10. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 11. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 12. 2020 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 01. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 02. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 03. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 04. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 05. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 06. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 07. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 08. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 09. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 10. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 11. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 12. 2021 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 01. 2022 do zaplatenia, zo sumy 15 eur od 21. 02. 2022 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní odo dňa

právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi súd p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku."

1.1. V odôvodnení súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané zo zápisnice z domovej schôdze konanej dňa 26. 07. 2015 o 14:00, že jedným z bodov tejto schôdze bolo prerokovanie poplatku vo výške 15 eur, ktorý bol schválený všetkými zúčastnenými s výnimkou žalovaného a jeho matky. Z prehľadu platieb do fondu opráv súd zistil, že žalovaný neuhrádzal žalobcovi poplatok vo výške 15 eur. Keďže žalovaný ani na základe predžalobnej výzvy si nesplnil svoj dlh, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

1.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. augusta 2023 sp. zn. 22Co/40/2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe Spoločenstva vlastníkov bytov o zaplatenie 465 eur s príslušenstvom proti žalovanému ako jednému z jeho členov titulom neuhradených mesačných poplatkov do fondu opráv za obdobie od augusta 2019 do februára 2022. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav. Z obsahu spisu je zrejmé, že na základe Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov bol žalobca pod označením Spoločenstvo vlastníkov bytov na ul. Václavského XXX/XX zapísaný na Okresnom úrade v Medzilaborciach do registra združení pod č. 20/1999 ku dňu 24. 05. 1999. Podľa oznámenia Okresného úradu Prešov, odbor všeobecnej vnútornej správy, z 09. 01. 2020, dňom 09. 01. 2020 bola vykonaná zmena zápisu, a to tak, že v registri spoločenstiev sa ako osoba oprávnená konať za Spoločenstvo vlastníkov bytov na ulici Václavského O., Medzilaborce, vymazáva p. H. J. a zapisuje sa p. C. H. ako predsedníčka žalobcu je tak minimálne od 09. 01. 2020 v zmysle Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov štatutárnym organom žalobcu a oprávnená konať navonok vo všetkých veciach žalobcu, a teda aj splnomocniť advokáta na podanie žaloby voči žalovanému. Žaloba bola podaná na súd dňa 09. 03. 2022. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že na domovej schôdzi Spoločenstva vlastníkov bytov konanej dňa 26. 07. 2015 o 14:00 bol v rámci jedného z jeho bodov prerokovaný poplatok do fondu opráv vo výške 15 eur, ktorý bol schválený všetkými zúčastnenými s výnimkou žalovaného a jeho matky, ktorí odmietli podpísať prezenčnú listinu. Uvedený skutkový záver preukazujú Zápisnica z domovej schôdze, Pracovný program schôdze a Prezenčná listina schôdze, ktoré do konania so žalobou predložil žalobca (č. l. 11 - 13 spisu). Zároveň z predloženého prehľadu platieb do fondu opráv (č. l. 20 - 26 spisu) správne súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalovaný neuhradil v období od augusta 2019 do februára 2022 mesačné platby do fondu opráv v celkovej výške 465 eur (31 x 15 eur). Podľa č. l. 3 ods. 2 Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov v dome na ul. Václavského XXX/XX v Medzilaborciach (č. l. 6 spisu) je člen spoločenstva povinný najmä prispievať v súlade s touto zmluvou na náklady spojené s prevádzkou, údržbou a opravami spoločnej časti, spoločných zariadení domu a pozemku. Na základe vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil s jeho právnym posúdením veci, že neuhrádzaním platieb do fondu opráv vo výške 15 eur mesačne v lehote splatnosti, na ktorej sa dohodli členovia Spoločenstva vlastníkov bytov na domovej schôdzi 26. 07. 2015, žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce so Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov. Z týchto dôvodov bola podaná žaloba na zaplatenie sumy 465 eur za celkové neuhradené obdobie od augusta 2018 do februára 2022, t. j. 31 mesiacov, dôvodná. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

2.2. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobca bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

3.1. Žalovaný namietal, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že spolu so súdom prvej inštancie mu neumožnili vyjadriť sa v konaní na pojednávaní a rozhodli bez nariadenia pojednávania. Súd zaslal žalobcovi odpor žalovaného na vyjadrenie, no k tomu sa žalobca nevyjadril a následne súd (aj bez tohto vyjadrenia žalovaného) vyhlásil rozsudok na verejnom vyhlásení rozsudku dňa 3. 06. 2022, pričom žalovaného na toto nepredvolal. Rovnako aj v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný žiadal nariadenie pojednávania. Ani v rozsudku odvolacieho a ani v rozsudku súdu v prvej inštancie nie je zdôvodnené, prečo súd postupoval tak, že vo veci nenariadil pojednávanie, ani neumožnil žalovanému písomne sa vyjadriť a podať návrhy na vykonanie dôkazov. Je toho názoru, že odvolací súd a súd prvej inštancie mu odňali možnosť konať pred súdom aj tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnili, nereagovali na jeho vyjadrenia uvedené v odpore proti platobnému rozkazu ani v odpore proti rozsudku a ich rozhodnutia nevychádzali zo skutkového a právneho stavu, dostatočne nebolo vykonané dokazovanie na pojednávaní, z ktorého dôvodu treba tak rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie považovať za nepreskúmateľné.

3.2. Žalovaný má zato, že súd prvej inštancie mal skúmať či Spoločenstvo vlastníkov bytov je aktívne vecne legitimované na podanie žaloby. Povinnosť uhrádzať poplatky do fondu opráv zo zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov je právnym vzťahom medzi všetkými vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutia prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, aj žalobu musia, podľa názoru žalovaného, podať ostatní vlastníci proti žalovanému. Vzhľadom na charakter hmotnoprávneho vzťahu predmetného sporu ide o tzv. nútené nerozlúčné procesné spoločenstvo, preto aktívna vecná legitimácia svedčí všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome. V danom prípade nejde teda o vzťah vlastníka bytu voči správcovi, ale voči ostatným vlastníkom bytov v bytovom dome.

3.3. Namietal, že A. je ako predseda spoločenstva vlastníkov bytov zaregistrovaná od 9. 01. 2020. Z registra spoločenstiev vlastníkov bytov sa dozvedel, že v čase od 16. 11. 2016 do 09. 01. 2020 bol predsedom Spoločenstva vlastníkov bytov H., pričom už od 12. 09. 2018 nebol vlastníkom bytu, avšak v zmysle § 7c ods. 2 predsedom môže byť iba vlastník. Aj napriek tomu z dokumentu: Oznámenie o konaní schôdze vlastníkov bytov je zrejmé, že ešte v čase 12. 11. 2019 vystupoval ako predseda spoločenstva bytov. Toto konanie H. J. je v rozpore so zákonom, čo žalovaný opakovane namietal no bez akejkoľvek odozvy. Žalovaný od roku 2015 od kedy sa uskutočnila schôdza, na ktorej sa schválil poplatok do fondu opráv, nebol oboznámený s vyúčtovaním použitia poplatkov do fondu opráv. Napriek skutočnosti, že zákon nestanovuje formu predloženia správy o činnosti a túto formu ponecháva na úvahe správcu, je žalovaný toho názoru, že správca je povinný preukázať splnenie tejto povinnosti. Nesplnenie tejto zákonnej povinnosti správcu nemožno ospravedlniť argumentáciou o povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov zúčastniť sa na schôdzi vlastníkov.

3.4. Má zato, že odvolací súd a aj súd prvej inštancie rozhodli rozdielne než dovolací súd rozhoduje v tejto právnej otázke. Na základe uvedeného žalovaný trvá na tom, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu a nenáležite zistil skutkový stav veci, a z vykonaných dôkazov vyvodil aj nesprávny právny záver. Podľa názoru žalovaného odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti súdov, nebol dostatočne odôvodnený, keďže nebol dostatočne zistený ani skutkový stav, ktorý by takéto rozhodnutia odôvodňoval. Žalovaný je aj toho názoru, že súd odvolací aj súd prvej inštancie mali zamietnuť žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie. Na základe hore uvedených skutočností navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaný vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nenariadenie pojednávania v konaní, nevykonanie dôkazov a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie aj napriek ním podanému odporu vo veci nenariadil pojednávanie, ale rozhodol bez pojednávania verejným vyhlásením rozsudku, na ktoré ho nepredvolal. Rovnako namietal, že súd prvej inštancie mal skúmať či Spoločenstvo vlastníkov bytov je aktívne vecne legitimované na podanie žaloby.

15.1. K tomu odvolací súd v prvom rade uvádza, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania predovšetkým také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

16. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárnym, čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namielol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

17. V danej veci obsah spisu prezrádza, že žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuplatnil pri niektorom z uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP] argument o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie spočívajúcom v nenariadení pojednávania a rozhodovaní bez pojednávania verejným vyhlásením rozsudku, na ktoré ho nepredvolal a rovnako nenamielal nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu vo veci; žalovaný len namielal nedostatočne zistený skutkový stav a nedôvodnosť podanej žaloby.

17.1. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní pritom vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal. Nedávalo by totiž žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by odvolací súd

preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom.

18. V posudzovanom prípade ide o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalovaný uvedené námietky (argumentáciu) zakladajúce prípustnosť a dôvodnosť dovolania neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto rozsudku odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne napr. 8Cdo/8/2020, 9Cdo/132/2020). Z uvedeného plynie záver, že dovolací súd sa nemohol zaoberať dôvodnosťou dovolacej argumentácie žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku a odvolací súd túto vadu nenapravil.

19. K namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, dovolací súd uvádza, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu, jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19.1. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Na odvolateľovu námietku kto bol predsedom SVB v čase keď sa podpisovala prezenčná listina dňa 26. 07. 2015, odvolací súd v bode 18. rozhodnutia uviedol, že podľa oznámenia Okresného úradu Prešov, odbor všeobecnej vnútornej správy, z 09. 01. 2020, dňom 09. 01. 2020 bola vykonaná zmena zápisu, a to tak, že v registri spoločenstiev sa ako osoba oprávnená konať za Spoločenstvo vlastníkov bytov na ulici Václavského č.. Medzilaborce, vymazáva p. H. J. a zapisuje sa p. A. H..

19.2. Na námietku ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a z toho dôvodu aj nedôvodnosti žalovanej sumy odvolací súd v bode 11. poukázal na to, že „zo skutkových zistení súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že na domovej schôdzi Spoločenstva vlastníkov bytov konanej dňa 26. 07. 2015 o 14:00 bol prerokovaný poplatok do fondu opráv vo výške 15 eur, ktorý bol schválený všetkými zúčastnenými s výnimkou žalovaného (Zápisnica z domovej schôdze, Pracovný program schôdze a Prezenčná listina schôdze na č. l. 11 - 13 spisu). Zároveň z predloženého prehľadu platieb do fondu opráv (č. l. 20 - 26 spisu) správne súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalovaný neuhradil v období od augusta 2019 do februára 2022 mesačné platby do fondu opráv v celkovej výške 465 eur (31 x 15 eur). Podľa č. l. 3 ods. 2 Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov v dome na ul. Václavského XXX/XX v Medzilaborciach (č. l. 6 spisu) je člen spoločenstva povinný najmä prispievať v súlade s touto zmluvou na náklady spojené s prevádzkou, údržbou a opravami spoločnej časti, spoločných zariadení domu a pozemku. Na základe vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil s jeho právnym posúdením veci, že neuhrádzaním platieb do fondu opráv vo výške 15 eur mesačne v lehote splatnosti, na ktorej sa dohodli členovia Spoločenstva vlastníkov bytov na domovej schôdzi 26. 07. 2015, žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce so Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov.“.

19.3. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) namietaných skutočností v odvolaní, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zjavné, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP.

20. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

21. K namietanej arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V danom prípade sa však o takýto prípad nejedná, preto dovolací súd nepovažoval uplatnenú námietku za opodstatnenú pre záver o existencii vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

23. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania.

24. Dovolací súd na záver poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených

súdmi nižšej inštalácie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštalácie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Vec prejednávajúci senát tieto vady v preskúmanej veci nezistil, preto prípustnosť (a ani dôvodnosť) dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

25. Žalovaný ďalej namietal nepreukázanie dôvodnosti žaloby, nedostatočne zistený skutkový stav veci, čím de facto rozporoval správnosť vyhodnotenia vykonaného dokazovania. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštalácie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

26. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavné neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

27. Dovolací súd na tomto mieste osobitne vyslovuje presvedčenie, že súd prvej inštalácie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu (oboznámenie s listinnými dôkazmi - Zmluva o spoločenstve vlastníkov bytov na ulici Václavského č. 353/21, Zápisnica z domovej schôdze, Pracovný program schôdze a Prezenčná listina schôdze dňa 26. 07. 2015, prehľad platieb do fondu opráv), náležite ho vyhodnotil, pričom dosiahnuté skutkové závery nemožno považovať za prejav svojvôle. Dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštalácií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavnoprocesné zásady, (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštalácie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštalácií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové a na to nadväzujúce právne závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejme omylu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Námietky žalovaného v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

28. Berúc do úvahy vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľmi namietané vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcov v tejto časti procesne neprípustné, čo je

dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

29. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska žalobcami namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

30. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vyúčtovania použitia poplatkov do fondu opráv, dovolací súd uvádza, že v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

31. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, tzv. majetkovým cenzusom (*ratione valoris*). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

32. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde (účinného v čase doručenia žaloby) sumu minimálnej mzdy pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenú podľa § 7 a sumu minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom ustanoví na príslušný kalendárny rok vláda Slovenskej republiky nariadením vlády a podľa § 1 písm. a) nariadenia vlády č. 408/2010 Z. z. (účinného v čase doručenia žaloby v prejednávanej veci súdu prvej inštancie 2. februára 2011) sa suma minimálnej mzdy na rok 2011 ustanovuje na 317 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

33. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 CSP bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b) CSP. V prejednávanej veci bol dovolaním žalovaného napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 465 eura, pričom dvojnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie, (t. j. 2. februára 2011) je 634 eur. Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (*ratione valoris*), preto je prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP vylúčená.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.